

CINEMIEN Film & Video Distribution
Amsteldijk 10
1074 HP Amsterdam
+31 (0)20 - 577 6010
www.cinemien.nl
info@cinemien.nl

ABC Distribution
Kaastraat 4
2000 Antwerpen
+ 32 (0)3 - 231 0931
www.abc-distribution.be
info@abc-distribution.be

presenteren:

Winnaar van vier Donatello's

Persmappen en beeldmateriaal van al onze actuele titels kunnen gedownload van onze site:
www.cinemien.nl - www.abc-distribution.be

MIO FRATELLO È FIGLIO UNICO - synopsis

Mio fratello e figlio unico is een Italiaans episch drama waarin twee broers worden gevolgd tegen de achtergrond van de Italiaanse geschiedenis. De fascistische Accio (Elio Germano) drijft zijn ouders tot wanhoop: hij is impulsief, zoekt constant ruzie en vecht elk handgemeen uit alsof het oorlog is. Zijn communistische broer Manrico (Riccardo Scamarcio) daarentegen is knap, charismatisch, door iedereen geliefd, maar ook niet ongevaarlijk... De twee mannen staan lijnrecht tegenover elkaar, maar zijn beiden verliefd op dezelfde vrouw. *Mio fratello e figlio unico* is een groots en meeslepend drama over universele gevoelens als vriendschap, jalousie en liefde tegen de achtergrond van het turbulente Italië van de jaren 60 en 70. Van dezelfde scenarioschrijvers als van *La meglio gioventù*.

100 min. / 35mm / kleur / Italiaans gesproken / Italië 2006

Nederlandse theatrale distributie: Cinemien
Belgische theatrale distributie: ABC Distribution
DVD uitbreng : Homescreen

MIO FRATELLO È FIGLIO UNICO - crew

Regie:	Daniele Luchetti
Scenario:	Sandro Petraglia, Stefano Rulli, Daniele Luchetti
Naar het boek van :	Antonio Pennacchi (Il Fasciocomunista)
Cinematography:	Claudio Collepicollo
Decor:	Francesco Frigeri
Geluid:	Bruno Pupparo
Montage:	Mirco Garrone
Muziek:	Franco Piersanti
Producenten:	Riccardo Tozzi, Giovanni Stabilini

MIO FRATELLO È FIGLIO UNICO - cast

Elio Germano :	Accio
Riccardo Scamarcio :	Manrico
Diane Fleri :	Francesca
Alba Rhorwacher :	Violetta
Angela Finocchiaro	moeder
Massimo Popolizio	vader
Luca Zingaretti	Mario Nasuri
Vittorio Emanuele Propizio	Accio (13 jaar)

MIO FRATELLO È FIGLIO UNICO - Elio Germano

Elio Germano (*Accio*, 1980)

Elio Germano is geboren in Rome. Zijn familie komt oorspronkelijk uit Molise, een regio in zuid-centraal Italië. In 1992 debuteert hij op twaalfjarige leeftijd als hoofdrolspeler in de film *Ci hai rotto papà* van het regisseursduo Castellano en Pipolo. Tijdens de middelbare schooltijd in Rome volgt hij drie jaar lang een theateropleiding bij *Teatro Azione*. In 1998 valt zijn keuze tussen een theatertournee en de film, ondanks zijn grote liefde voor het toneel, uiteindelijk uit in het voordeel van de gebroeders Vanzina, die hem hebben gevraagd na maar liefst achthonderd audities voor hun nieuwe film *Il cielo in una stanza*. Vanaf dat moment begint een bliksemsnelle filmcarrière en speelt hij in films van de bekendste regisseurs van Italië. Na de Vanzina's in 1999, werkt de jonge en talentvolle acteur samen met meerdere Italiaanse zwaargewichten: Scola (*Concorrenza sleale*), Crialesi (*Respiro*), Placido (*Romanzo criminale*), Salvatores (*Quo vadis baby?*) en Virzì (*N*). Ook speelt hij in diverse Italiaanse televisiefilms. Germano is een eenvoudige jongen, een *antidivo*, gewaardeerd juist om zijn bescheidenheid en discretie die hij mee heeft genomen uit Molise, de geboortegrond van andere grootheden van het witte doek zoals Robert de Niro en Sergio Castellitto.

Filmografie:

2007	MIO FRATELLO E FIGLIO UNICO	Daniele Luchetti
	NESSUNA QUALITÀ AGLI EROI	Paolo Franchi
2006	SANGUE	Libero Di Rienzo
	NAPOLÉON ET MOI	Paolo Virzì
2005	MELISSA P. 15 ANS	Luca Guadagnino
	QUO VADIS BABY?	Gabriele Salvatores
	ROMANZO CRIMINALE	Michele Placido
2003	CHE NE SARÀ DI NOI	Giovanni Veronesi
2002	ORA O MAI PIÙ	Lucio Pellegrini
2001	RESPIRO	Emanuele Crialesi

MIO FRATELLO È FIGLIO UNICO - Riccardo Scamarcio

Riccardo Scamarcio (*Manrico*, 1979)

Na zijn afstuderen aan de Scuola Nazionale di Cinema in Rome speelt Riccardo Scamarcio in 2001 enkele rollen in door de nationale Italiaanse zender Rai Due uitgezonden televisieseries. In *La meglio gioventù* van Marco Tullio Giordana staat hij enkele minuten in de schijnwerpers en hij speelt in *Ora o mai più* van Lucio Pellegrini. In 2003 speelt hij zijn eerste hoofdrol (in *Prova a volare*) waarna hij grote bekendheid geniet bij vooral het jonge publiek. Zijn grote succes maakt hem zelfs tot sexsymbool en een van de meest gevraagde acteurs van Italië; hij speelt vervolgens in twee andere films en is hoofdrolspeler in een door Canale 5 uitgezonden miniserie.

Naast *Mio fratello è figlio unico* speelt hij in 2006 in drie andere films die in 2007 in de Italiaanse bioscoop te zien waren. In dat jaar werkt hij opnieuw aan twee binnenkort uit te komen films.

Filmografie:

- 2007 MIO FRATELLO E FIGLIO UNICO
- HO VOGLIA DI TE
- GO GO TALES
- MANUALE D'AMORE 2
- 2005 TEXAS
- ROMANZO CRIMINALE
- L'UOMO PERFETTO
- 2003 TRE METRI SOPRA IL CIELO
- IL MOTORE DEL MONDO
- 2002 ORA O MAI PIÙ
- LA MEGLIO GIOVENTU

MIO FRATELLO È FIGLIO UNICO - Diana Fleri

Diane Fleri (*Francesca*, 1983)

Diane Fleri werd 24 jaar geleden in Bretagne geboren als half Française, half Italiaanse en woont al meer dan 15 jaar in Rome. Zij vormt het nieuwe gezicht van de Italiaanse cinema dankzij haar uitstekende rol in *Mio fratello è figlio unico*. Diane maakt in 1999 haar debuut op het witte doek met *Come te nessuno mai* van Gabriele Muccino en verdeelt daarna haar aandacht over het toneel (in Parijs), korte films en de universiteit. Recentelijk was ze een van de hoofdrolspelers in de Italiaanse tv-serie *I liceali* en ze leest veel scenario's want de film blijft haar echte liefde.

Filmografie:

- 2007 MIO FRATELLO E FIGLIO UNICO
- 1999 COME TE NESSUNO MAI / COMME TOI...

MIO FRATELLO È FIGLIO UNICO - Luca Zingaretti

Luca Zingaretti (*Mario Nasuri*, 1961)

Na zijn middelbare school studeert Luca Zingaretti aan de nationale theateracademie Silvio D'Amico in Rome waaraan hij in 1984 afstudeert. Onder zijn leraren bevond zich de beroemde Siciliaanse schrijver Andrea Camilleri, die hij jaren later opnieuw ontmoet wanneer hij slaagt voor de auditie voor het vertolken van een personage van diezelfde schrijver *Il commissario Montalbano*. Begin jaren tachtig maakt hij zijn theaterdebuut. Op het toneel scherpt hij zijn acteertalenten aan. In 1987 debuteert hij op het witte doek in *Gli occhiali d'oro* en in 1990 speelt hij in de televisiefilm *Il giudice istruttore*. Zijn doorbraak vindt plaats in 1994 met zijn rol in *Il Branco* van Marco Risi. Het grote succes komt in de periode 1999-2006 met de televisieserie *Il Commissario Montalbano*, na uitzending waarvan (in Italië door Raiuno en Raidue en in half Europa) hij een van de meest gevraagde acteurs van Italië wordt en hij in talrijke films speelt.

Filmografie:

- 2008 Sangue pazzo
- 2007 Mio fratello è figlio unico
- 2005 Il Giorni dell'abbandon I
- 2005 Cefalonia
- 2003 Prima dammi un bacio
- 2002 Perlasca. Un eroe italiano
- 2000 Furto del tesoro, Il
- 1997 Artemisia
- 1995 Castle Freak
- 1994 Maratona di New York
- 1993 E quando lei morì fu lutto nazionale

MIO FRATELLO È FIGLIO UNICO - Angela Finocchiaro

Angela Finocchiaro (de moeder, 1955)

Angela Finocchiaro begint haar carrière in de jaren zeventig op het toneel met veelbetekenende bijdrages aan performances van het experimentele gezelschap *Quelli di Grock*. In 1980 ensceneert ze het stuk *Panna Acida*, de latere naam van een nieuwe theatergroep en speelt ze in de film *Rataplan* waarmee ze nationale bekendheid krijgt. In de jaren daarna speelt ze nog in talrijke films, zoals *Il portaborse* en *Arriva la bufera* van Daniele Luchetti, *Il muro di gomma* van Marco Risi en *Non ti muovere* van Sergio Castellitto. Ze verlaat echter nooit het toneel. Zo werkt ze mee aan een mise-en-scène voor het carnaval van Venetië en schrijft, vertolkt en ensceneert ze het tweede theaterstuk van *Panna Acida*. Tevens maakt ze toneelbewerkingen van teksten van schrijver-dichter Stefano Benni. Ze legt zich enige tijd toe op het cabaret en geeft leiding aan meerdere door haarzelf tot stand gebrachte radiouitzendingen. In 2006 wint ze diverse prijzen voor haar rol in *La bestia nel cuore* van Cristina Comencini, waaronder de Nastro d'Argento, de David di Donatello en de Ciak d'oro voor beste vrouwelijke bijrol.

Foto: Marina Alessi

MIO FRATELLO È FIGLIO UNICO - Over de scenaristen

Stefano Rulli werd in 1949 in Rome geboren. Hij schreef zijn eerste scenario's in de jaren 70, in de periode waarin hij werkte als scenarioschrijver en regie-assistent aan de film *NEL PIU ALTO DEI CIELI* van Silvano Agosti en aan *IL GABBIANO* van Marco Bellochio. In 2005 bracht Rulli de documentaire *UN SILENZIO PARTICOLARE* uit, waarvan hij schrijver, regisseur en hoofdacteur is. Hij schrijft ook regelmatig voor televisieproducties.

Sandro Petraglia werd in 1947 geboren in Rome. Net zoals Rulli maakt ook Petraglia zijn debuut in de jaren 70 en werkte hij voor Nanni Moretti (*BIANCA*), Peter Del Monte (*GIULIA E GIULIA*, *ÉTOILE*), de broers Taviani (*FIORILE*), Daniele Luchetti (*DOMANI DOMANI*) en Roberto Faenza (*L'AMANTE PERDUTO*). In 2007 werkte Petraglia mee aan de film van Andrea Molaiol, *LA RAGAZZA DEL LAGO*. Hij schreef ook scenario's voor televisie.

Rulli en Petraglia begonnen met elkaar samen te werken in de jaren 80. Zo regisseerden ze samen een trilogie over het leven in de buitenwijken van Rome: *IL PANE E IL MELE* (1980), *SETTECAMINI DA ROMA* (1981) en *LUNARIO D'INVERNIO* (1982). Het duo realiseerde een immens succes in 2003 met *LA MEGLIO GIOVENTU*, geregisseerd door Marco Tullio Giordana. Stefano Rulli en Sandro Petraglia werkten ook samen voor ondermeer Michele Placido (*ROMANZO CRIMINALE*), Marco Risi (*MERY PER SEMPRE*), Daniele Luchetti (*IL PORTABORSE*, *LA SCUOLA*), Francesco Rosi (*LA TRÊGUA*) en Gianni Amelio (*IL LADRO DI BAMBINI*, *LE CHIAVI DI CASA*).

MIO FRATELLO È FIGLIO UNICO - Regisseur Daniele Luchetti

Daniele Luchetti (Juli 25, 1960) begon zijn loopbaan als assistent-regisseur voor Nanni Moretti in *Bianca* (1983) and *La messa è finita* (1985). Zijn regiedebuut betrof *Domani accadrà* (1988), die bekroond werd met een David di Donatello Award en een eervolle vermelding kreeg op het Cannes Festival.

Hierna regisseerde hij het succesvolle *Il portaborse* (1991), met Silvio Orlando als ghost-writer van een meedogenloze politicus (Nanni Moretti). De film won vier David di Donatello Awards.

- 1985: *Juke box* (several directors)
- 1988: *Domani accadrà*
- 1990: *La settimana della sfinge*
- 1991: *Il portaborse*
- 1993: *Arriva la bufera*
- 1994: *L'unico paese al mondo* (several directors)
- 1995: *La scuola*
- 1998: *I piccoli maestri*
- 2003: *Dillo con parole mie*
- 2006: *Mio fratello è figlio unico'*

MIO FRATELLO È FIGLIO UNICO - gesprek met Daniele Luchetti

Hoe en wanneer heeft u ervoor gekozen om u aan dit project te wijden?

Helemaal in het begin was het niet zozeer moeilijk voor mij om uit te maken hoe ik de film wou maken, maar wel wat de dieper liggende reden was waarom het boek me zo geboeid had. Het antwoord op deze vraag ligt in de film. Het isoleren van een mogelijke rode draad die een band smeedde tussen mij en het verhaal, uit een lange en complexe roman, was de sleutel die mijn werk ontketende. Ik ben begonnen met mezelf ervan te overtuigen dat dit personage, verteld door Antonio Pennacchi, niet enkel bestond uit een stuk van zijn eigen biografie, maar ook algemener, uit een deel van de Italiaanse geschiedenis. Namelijk een stukje Italië, bestaand uit de uitgestotenen, de kleine broertjes, de kinderen waar niemand tijd voor heeft, de intelligente jongens die de verkeerde weg inslaan, die gehoorzaamden aan doeltreffende en oppervlakkige woorden van gezag alleen maar omdat ze op zoek waren naar een identiteit, naar een vriend die naar hen wou luisteren, naar iemand om hun tijd mee te delen. Dit "menselijke" en niet-politieke standpunt heeft me geholpen met de zoektocht naar een persoonlijke en emotionele noot om dit verhaal op te bouwen. MIO FRATELLO E FIGLIO UNICO is geen politieke film. Het is een film die het heeft over mensen die liefhebben, die lijden, die lachen en daarnaast hun politieke redenen hebben. Deze film neemt geen ideologische positie in, maar vertelt het verhaal van mensen die een positie innemen. Dat is volgens mij ook het standpunt dat ik ingenomen heb. Het menselijke gegeven, affectief en emotioneel, is het hart van mijn film.

Voor het scenario heeft u weer samengewerkt met Sandro Petraglia en Stefano Rulli. Wat is er veranderd - als er al iets veranderd is - in de loop der jaren, in uw manier van werken en in de taal of in de techniek van het schrijven?

De band met Sandro en Stefano is evenwichtig en vitaal. We spreken elkaar tegen, we discussiëren en ieder verdedigt zijn standpunten. Zij zijn geneigd om zich vast te houden aan hun oorspronkelijke scenario, terwijl ik er alles aan doe hen af te leiden en graag andere richtingen probeer in te slaan. Het resultaat van de ontmoeting van deze twee wegen is ons gezamenlijk parcours. Toen ik met dit verhaal begon, vertelde ik hen dat ik een film wou maken die "echter" en authentieker was dan mijn vorige films. Ze begrepen het en moedigden me aan, maar ze wezen me er ook een aantal keren op wanneer ik, tijdens het schrijven van het project, een beetje te veel van die eerste intentie afweek.

Deze film is een komedie die, in de goede traditie van de Italiaanse cinema, een blik werpt op de burgerlijke en sociale evolutie van het land. Denkt u dat dit genre een comeback zal maken of denkt u dat het eerder om een sporadische revival gaat?

Eerlijk gezegd was het nooit mijn bedoeling om geklasseerd te worden in een genre en als de film als komedie bestempeld wordt, dan is dat zonder twijfel omdat mijn manier van vertellen me automatisch brengt tot een liefdevolle uitwerking van de portretten van mijn personages. Ik voel

me nooit boven hen staan maar ik probeer eerder om hun naïeviteit te verhalen met oprecht respect. Ik heb soms films gemaakt met de bedoeling om grappig te zijn op een bijna systematische manier (zoals in LA SCUOLA). In MIO FRATELLO E FIGLIO UNICO komt de lach echter voort uit affectie. Hiervoor is het noodzaak om een zekere identificatie met de personages te creëren en om ze met interesse te kunnen volgen, zelfs wanneer je tijdens het bekijken van de film, niet meer kan lachen omdat het verhaal te somber wordt en de emoties te heftig.

U hebt op het voorplan enkele heel jonge acteurs gezet die zich al wel bewezen hebben (Elio Germano en Riccardo Scamarcio) naast andere acteurs met veel ervaring (Luca Zingaretti, Angela Finocchiaro, Massimo Popolizio, Anna Bonaiuto). Een heel efficiënte groep. Hoe heeft u deze hoofdrollen voorbereid?

Ik heb eerst aan de acteurs gevraagd om alle trucjes van het vak te vergeten, door hen op de interpretatiegewoonten te wijzen die hen verder van de authenticiteit verwijderden. Toen dat duidelijk was, heb ik geprobeerd tijdens de opnamen al de gewoonlijke gevoelens van gereserveerdheid, verstrooidheid of blokkering bij de acteurs uit te roeien. Ik heb alle richtlijnen over hun positie of blik geëlimineerd. Met de medewerking van de cameramannen heb ik hen een totale vrijheid van beweging gegeven tijdens de opnames. Ik heb ook dikwijls gedraaid zonder draaiboek en de cameraman gevraagd om te volgen wat er gebeurde. Alsof het om een echte scène ging, zonder op voorhand al te kaderen. Om de frisheid die ik zocht te garanderen, heb ik dikwijls gedraaid met verschillende camera's. Zo kon ik in een keer meerdere gezichtspunten vatten en werken met groothoeklens en close-ups. Zo leek het een beetje alsof ik een rechtstreekse reportage aan het maken was. De acteurs voelden zich direct vrijer in hun eigen bijdrage aan de film toen ze eindelijk verlost waren van de verplichte "technieken" van het draaien. Om deze frisheid te behouden veranderde ik tussen de opnames door vaak de dialogen of de gehele dynamiek van de scène. Dit alles gaf me de frisheid waarnaar ik op zoek was en leverde me het gewenste materiaal

dat ik nodig had voor de montage. De acteurs waren vrij, dat is zo, maar ze waren vrij om te doen wat ik wou dat ze deden! Alles is voortgekomen vanuit een ontwerp dat op voorhand bedacht en uitvoerig besproken werd voor elke personage.

Gedurende de film roepen verschillende liedjes uit de jaren 60 en 70 het gevoel van de tijd die verstrikt op. We denken dan in het bijzonder aan het laatste liedje van Nada, op magnifieke wijze remastered in een akoestische versie. Op basis van welke criteria heeft u deze stukken en de originele soundtrack gekozen?

Ik heb een heel simpele keuze gemaakt en gekozen voor doeltreffendheid. Wanneer ik een wou refereren naar de sfeer van het desbetreffende tijdperk, vond ik het niet meer eng om "variété" te gebruiken. Wanneer ik aan de andere kant een emotionele, meer aangrijpende atmosfeer moest creëren, dan deinsde ik er ook niet voor terug om Franco Piersanti te vragen de nadruk te leggen op het emotionele karakter van zijn muziek. Ook werd alles wel een beetje beïnvloed door mijn eigen smaak. Ik hou niet zo van extremen en ik ben uiteindelijk trouw gebleven aan mijn smaak zowel wat de muziek betreft als de rest van de film.

MIO FRATELLO È FIGLIO UNICO - Prijzen

Bij de uitreiking van de Donatello Awards, het Italiaanse equivalent van de Amerikaanse Academy Awards, was *Mio fratello è figlio unico* goed voor 4 prijzen.

De 51ste uitreiking van de David di Donatello Awards vond op woensdag 14 juni plaats in het Gran Teatro di Tor di Quinto in Rome. Zo'n beetje de hele Italiaanse filmindustrie, en vele afgevaardigden uit het buitenland, waren aanwezig bij dit feestelijke evenement, dat voor filmminnend Italië een van de hoogtepunten van het jaar is. Daniele Luchetti's epos *Mio fratello è figlio unico* was goed voor maar liefst 4 prijzen: Elio Germano kreeg een Donatello voor zijn vertolking van een van de twee hoofdrollen, verder werden er prijzen toegekend in de categorieën beste script (Luchetti, Stefano Rulli en Sandro Petraglia), beste vrouwelijke bijrol (Angela Finocchiaro) en beste montage (Mirco Garrone).

